

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/8/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317212105
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317212105.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudcov: JUDr. Martin Holič a Mgr. Renáta Gavalcová, v právnej veci žalobcu: H. S., nar. X.X.XXXX, bytom E., M. XXXX/XX, zastúpeného AK: JUDr. Albín Lancz, so sídlom Galanta, Mierová 1435/33, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, so sídlom Bratislava, Štefanovičova 5, zastúpeného AK: JUDr. Danuše Tichá, so sídlom Bratislava, Nám. M. Benku 6, o zaplatenie 2.500,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Galanta č. k. 18C/50/2017-56 zo dňa 5. júna 2018 - II. výrok, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý II. výrok uznesenia súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením I. výrokom konanie zastavil, II. výrokom priznal žalovanému voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, III. výrokom vrátil žalobcovi H. S., nar. X.X.XXXX, bytom M. XXXX/XX, XXX 01 Galanta, súdny poplatok vo výške 143,30 Eur prostredníctvom prevádzkovateľa systému: Slovenská pošta, a. s., so sídlom Partizánska cesta 9, Banská Bystrica, IČO: 36 631 124, po právoplatnosti uznesenia, na účet vedený v SLSP, a.s. pobočka Galanta, č.ú. IBAN : Y 0XXX XXXX XXXX XXXX XXXX.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil s použitím ust. § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1 veta druhá, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, § 11 ods. 3 veta prvá, § 11 ods. 4 veta prvá, § 11 ods. 10 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov. Vecne v napadnutej časti argumentoval tým, že k späťvzatiu žaloby došlo z dôvodu na strane žalobcu, preto platí, že zastavenie konania procesne zaviniť žalobca a je povinným na náhradu trov žalovaného. Okresnému súdu nijakým spôsobom nepreukázal dôvody späťvzatia žaloby.

3. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalobca výlučne II. výroku (o náhrade trov konania), ktorým navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok zmenil a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Argumentoval tým, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Dôvodom pre späťvzatie žaloby bolo, že došlo k uspokojeniu danej záležitosti priamo vinníkom škodovej udalosti. Žalobcovi stále trvá ním uplatnené právo v podobe minimálne naturálnej obligácie, preto by nebolo možné privodiť priznaniu náhrady trov konania ani na podklade ním tvrdenej námietky premlčania, ktorá tvorila jediný dôvod jeho procesnej obrany. Žalobca by mal byť vnímaný ako spotrebiteľ v preskúvanom prípade požívajúci zvýšenú právnu ochranu. Rozhodnutím došlo k neprimeranému zaťaženiu žalobcu, ktorý bol donútený k uplatneniu svojich nárokov súdnou cestou najmä z dôvodu generálneho a automatizovaného zamietavého prístupu poisťovní k riešeniu poistných udalostí. Poukázal na uznesenia NS SR sp. zn. 4MCdo/2/2008 (prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania, by viedla k nežiaducim tvrdomiam), sp. zn. 2MCdo/17/2009 (neprimeraná tvrdosť a rozpor s dobrými mravmi pri priznaní nároku na náhradu

trov konania žalovaného). Má za to, že žalovaný dosiahol už úplné uspokojenie zastavením konania a žiadne iné náklady v súvislosti s existujúcim konaním nemusel mať.

4. Žalovaný odvolanie nepodal, k odvolaniu žalobcu sa vyjadril a uviedol, že napadnutý výrok navrhuje ako vecne správny potvrdiť a priznať žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keď s argumentáciou žalobcu nesúhlasí. Žalobca podal žalobu voči žalovanému ako poisťovateľovi, pričom následne potom ako žalovaný v odpore (podanom dňa 6.3.2018) okrem iného vzniesol námietku premlčania, žalobca vzal žalobu späť. Zo žaloby vyplýva, že žalovaný od počiatku (ešte pred podaním žaloby) opakovane nárok žalobcu považoval za nedôvodný. Nakoľko žalobca nebol poisťníkom ani poisteným t. j. v poisťnom vzťahu so žalovaným, nebol ani v postavení spotrebiteľa, a preto táto argumentácia v odvolaní je nedôvodná. Žalobca nepreukázal dôvody späťvzatia žaloby a to ani v odvolaní. Nejedná sa o prípad hodný osobitného zreteľa, ani o prípad, kedy by priznanie tohto práva bolo neprímeraným zaťažovaním žalobcu, neprímeranou tvrdosťou či v rozpore s dobrými mravmi. V zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. poškodený môže uplatniť svoj nárok voči poisťovateľovi, ako aj priamo proti škodcovi. Žalobca právne zastúpený advokátom mal a musel si byť vedomý toho aké následky vyvolá a aké náklady sú s tým spojené, keď žalobu podal proti žalovanému, napriek tomu, že poznal zamietavé stanovisko žalovaného.

5. Uznesenie súdu prvej inštancie je v I. výroku, ktorým bolo konanie zastavené ako aj v III. výroku právoplatné, keďže žalobca ani žalovaný voči týmto výrokom nepodalí odvolanie.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie voči výroku o náhrade trov konania (II. výrok) napadnutého uznesenia bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom odvolania (§ 379 CSP) - teda v časti náhrady trov konania a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať, keďže napadnutý II. výrok je vecne správny v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie postupom podľa § 387 CSP.

7. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania, bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol správne, keď priznal žalovanému voči žalobcovi právo na náhradu trov konania.

8. Z obsahu prvoinštančného spisu odvolací súd vyplýva, že žalobca podal dňa 16.5.2017 na okresný súd žalobu, ktorou sa voči žalovanému domáha zaplata sumy 2.500,- Eur s úrokom z omeškania 9,5 % ročne od 31.5.2013 do zaplata a náhrady trov konania (pripojil aj Oznamenie žalovaného o riešení škodovej udalosti zo dňa 30.7.2013 - zamietavé). Dňa 1.2.2018 vydal okresný súd platobný rozkaz č. k. 18C/50/2017-31, ktorým žalobe vyhovel. Dňa 7.3.2018 podal žalovaný voči platobnému rozkazu odpor, ktorým navrhol platobný rozkaz zrušiť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť, keď vzniesol námietku premlčania, zároveň nie sú splnené zákonné predpoklady na zodpovednosť žalovaného za údajnú škodu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, ktoré žalobca ani nepreukázal, a že úrok z omeškania je od 1.1.2017 vo výške 5 % ročne. Uznesením č. k. 18C/50/2017-45 zo dňa 19.3.2018 okresný súd zrušiť ním vydaný platobný rozkaz. Dňa 24.4.2018 bol žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu doručený odpor spolu s uznesením č. k. 18C/20/2017-46 zo dňa 19.3.2018, ktorým bol vyzvaný, aby sa v lehote 15 dní okrem iného vyjadril k odporu žalovaného. Dňa 25.4.2018 bolo okresnému súdu doručené späťvzatie žaloby s tým, že pominuli okolnosti pre súdnu formu vymáhania istiny, nakoľko došlo k uspokojeniu danej záležitosti priamo s vinníkom škodovej udalosti k spokojnosti žalobcu.

9. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

10. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

11. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Je nesporné, že sporové konanie v tejto právnej veci bolo zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby (§ 145 ods. 1 CSP). Späťvzatie žaloby je dispozitívny procesný úkon, ktorý patrí výlučne žalobcovi. Pokiaľ dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách a definitívne ju vyriešiť v rámci právnej úpravy obsiahnutej v § 256 CSP. Nie je pritom vylúčené, aby súd súčasne došiel i k záveru, že sú splnené predpoklady pre aplikáciu § 257 CSP (nepriзнание náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa).

13. Ustanovenie § 256 ods. 1 CSP so zavinením na zastavení konania pracuje výlučne z procesného hľadiska a zásadne zavinenie pričíta iniciátorovi konania. Tým je v tzv. základnom konaní na súde prvej inštancie žalobca v sporovom konaní. Zavinenie na zastavení konania pre späťvzatie žaloby síce nemusí byť vždy pričítané žalobcovi, podmienkou takéhoto postupu je však: 1. možnosť aspoň predbežného záveru o dôvodnosti žaloby a 2. správanie osoby či viacerých osôb, voči ktorej alebo ktorým požiadavka uplatnená žalobou smeruje, donucujúce žalobcu k späťvzatiu žaloby (teda také správanie, ktoré je na jednej strane výlučným správaním žalovaného bez možnosti žalobcu ho ovplyvniť a na druhej strane je so späťvzatím inak dôvodnej žaloby aj v priamej príčinnej súvislosti).

14. V tejto súvislosti je dôvodné prihliadnúť aj na ustálenú rozhodovaciu prax. Nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale procesného práva, preto otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu, je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, t. j. z hľadiska vzťahu výsledku chovania žalovaného k požiadavke žalobcu. Ide teda o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol žalobca v meritórnom konaní úspešný alebo nie (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25.10.2010, sp. zn. 3 Sžo/225/2010).

15. Ak nie je preukázané, že späťvzatie bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu); v takomto prípade nesie zodpovednosť za zastavenie konania žalobca v dôsledku príčinnej súvislosti, ktorou je správanie účastníka konania, teda jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzati návrhu (žaloby) (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 14.9.2011, sp. zn. 7MCdo/4/2010).

16. Odvolací súd, posudzujúc správnosť napadnutého výroku o trovách konania vychádzajúc z novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku, účinného od 1.7.2016, má za to, že prvoinstančný súd správne uzavrel, že žalobca späťvzatím žaloby voči žalovanému zaviniel zastavenie konania, keďže dôvodom späťvzatia žaloby nebolo správanie sa žalovaného, ale v podstate správanie sa tretej osoby (podľa tvrdenia žalobcu vinníka škodovej udalosti), ktorý podľa tvrdenia žalobcu (v späťvzati žaloby) usporiadal danú záležitosť k spokojnosti žalobcu, pričom toto tvrdenie žalobca (ani) nedoložil žiadnou dohodou, prípadne dokladom o zaplatení a pod. a ani neuviedol časový okamih, kedy k uvedenému došlo.

17. Podľa § 257 CSP, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo z časti priznať. Odvolací súd má za to že ustanovenie § 257 CSP nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane; vždy musí ísť celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobné a iné pomery všetkých strán, a tiež na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní (tu už s možnosťou zhodnotiť konkrétne správanie sa strán pred podaním žaloby na súd, v priebehu konania). Nepriзнание náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči strane, a aby neodporovalo dobrým mravom. V tomto ustanovení je zároveň fixované moderačné právo súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Je výrazom toho, že tam, kde zákon

nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom, pričom zákon stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru, než by plynul z dispozície právnej normy. Zákon vyžaduje na také rozhodnutie dve podmienky: musí ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa a o výnimočné okolnosti, pričom výklad týchto podmienok je ponechaný na súdnej praxi a je potom vecou konkrétneho prípadu, či došlo k takým okolnostiam, ktoré môžu byť podkladom na rozhodnutie o zmiernení účinkov právnych noriem, ktoré upravujú náhradu trov konania.

18. Judikatúra taktiež konštatovala, že toto ustanovenie nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (s poukazom na uznesenie NS SR sp. zn. 2MCdo 17/2009).

19. Ustanovenie § 257 ods. 1 CSP je teda zákonné ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje určitú formu výnimky zo všeobecne platnej zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdostiam. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie vždy dopadá na tú stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania.

20. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či strana, ktorej sa priznáva náhrada trov konania uviedla skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý jej patrilo. To neplatí, ak strana nemohla tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť. Cit. ust. § 257 CSP rovnako predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Znamená, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu nahradit' trovy konania úspešnej strane. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí tvrdiť a preukázat' strana inak povinná zaplatiť náhradu trov konania. Predmetné zákonné ustanovenie tak rozširuje prvky, ktoré majú strany viesť k výraznému zvýšeniu zodpovednosti nielen za výsledok, ale aj priebeh súdneho konania, najmä koncentráciu dokazovania. Aplikácia tohto ustanovenia musí preto zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu.

21. Súd prvej inštancie síce v odôvodnení svojho rozhodnutia výslovne neuviedol ustanovenie § 257 CSP a ani výslovne nekonštatoval, že v danej veci neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, avšak s poukazom na spôsob rozhodnutia o náhrade trov konania v napadnutom výroku je zrejmé, že v preskúmvanej veci aplikáciu daného ustanovenia nepovažoval za dôvodnú, s čím sa odvolací súd stotožnil aj po zohľadnení uvedených východísk ako aj s poukazom na nižšie uvedené.

22. Samotnú skutočnosť, že dôvodom pre späťvzatie žaloby bolo, že došlo k uspokojeniu danej záležitosti priamo vinníkom škodovej udalosti, nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, ale uvedené má vplyv pri posúdení procesného zavinenia smerujúceho k zastaveniu konania, ktoré odôvodňuje následné rozhodnutie o práve na náhradu trov zastaveného konania.

23. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný bol v spore aktívny, keď po doručení platobného rozkazu podal vo veci odôvodnený odpor, ktorého obsah je špecifikovaný v odseku 8, keď žalobu žiadal zamietnuť, pričom okrem vznesenej námietky premlčania, uviedol aj ďalšiu právnu argumentáciu. Skutočnosť, že žalovaný zaujal vo veci konzistentný postoj, ktorý už bol známy žalobcovi (takmer štyri roky) pred podaním žaloby, keďže žalobcovi zamietané stanovisko oznámil v Oznámení o riešení škodovanej udalosti zo dňa 30.7.2013 (ktoré žalobca pripojil k žalobe), nemožno považovať za také správanie sa žalovaného, ktoré by odôvodňovalo mu nepriznať náhradu trov konania, tým skôr, že žalobca odôvodnil späťvzatie žaloby správaním sa tretej osoby (vinníka škodovej udalosti). Pokiaľ ide o žalobcu, napriek tomu, že mu bol známy postoj žalovaného k uplatnenému nároku, podal voči žalovanému žalobu v zmysle § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalobcovi ako pánovi sporu (ktorý bol právne zastúpený) nič nebránilo, aby svoj nárok uplatnil priamo, tak ako to tvrdí žalobca voči vinníkovi škodovej udalosti, s ktorým po podaní žaloby voči žalovanému usporiadal danú záležitosť k spokojnosti žalobcu. Odvolací súd sa s ohľadom na uvedené nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že rozhodnutím

došlo k neprimeranému zaťažaniu žalobcu, ktorý bol donútení k uplatneniu svojich nárokov súdnou cestou najmä z dôvodu generálneho a automatizovaného zamietavého prístupu poisťovní k riešeniu poistných udalostí, čo v konaní však nijakým spôsobom nepreukázal ani vo vzťahu k žalovanému.

24. Argumentácia žalobcu, že ním uplatnené právo v podobe minimálne naturálnej obligácie stále trvá (v podobe naturálnej obligácie), preto by nebolo možné privoliť priznaniu náhrady trov konania ani na podklade ním tvrdenej námietky premlčania, ktorá tvorila jediný dôvod jeho procesnej obrany neobstojí, a je aj predčasná keďže v danej veci do štádia hmotnoprávneho posúdenia nároku z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom ani nedošlo, teda ani posúdenie vznesenej námietky premlčania nebolo predmetom dokazovania vo veci.

25. Žalobca tvrdí, že s poukazom na jeho faktický status by mal byť vnímaný ako spotrebiteľ v preskúmanom prípade, teda subjekt požívajúci zvýšenú právnu ochranu a podklade toho by malo dôjsť k prehodnoteniu priznanej náhrady trov konania žalovanému. S uvedeným názorom sa odvolací súd nestotožnil, keď žalovaný nárok žalobcu nemá charakter spotrebiteľskej zmluvy a teda nespĺňa predpoklady stanovené zákonom (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), keď žalobca vo vzťahu k žalovanému nie je v postavení spotrebiteľa a naopak žalovaný vo vzťahu k žalobcovi v postavení dodávateľa, žalobca teda ani nespĺňa definíciu spotrebiteľa v zmysle § 2 zákona č. 250/2007 Z. z o ochrane spotrebiteľa. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že ani prípadné postavenie žalobcu ako spotrebiteľa a teda aj slabšej strany (čo v danej veci neplatí) nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa odôvodňujúci nepriznanie náhrady trov konania procesne úspešnej strane a to s poukazom na nález ÚS ČR sp. zn. III. ÚS 3725/13.

26. S námietkou, že žalovaný dosiahol už úplné uspokojenie zastavením konania a žiadne iné náklady v súvislosti s existujúcim konaním nemusel mať sa odvolací súd nestotožnil a poukazuje na to, že každá zo sporových strán je oprávnená dať sa v konaní pred súdom zastupovať. Ide o subjektívne právo, ktoré je, okrem iného, prejavom realizácie základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi (čl. 47 ods. 2 Ústavy SR) a výrazom jedného zo základných princípov sporového konania (čl. 13 ods. 1 CSP). Právo sporovej strany zvoliť si zástupcu je neodňateľný, pričom súd môže brániť strane v tom, aby sa dala účinne zastúpiť konkrétnou osobou iba v zákonom ustanovených prípadoch. Súčasne nemožno sporovú stranu nútiť, aby svoje procesné práva a povinnosti vykonávala osobne, pokiaľ má riadne zvoleného zástupcu. V preskúmanej veci toto právo využil tak žalobca, ako aj žalovaný, obaja si zvolili za zástupcu advokáta podľa § 92 ods. 2 CSP, s účasťou ktorého v konaní každej strane prirodzene vznikli aj náklady, ktoré v závislosti od výsledku sporu procesne úspešnej strane je povinná v konečnom dôsledku zaplatiť procesne neúspešná strana. V prípade, že by žalovaný považoval tak, ako to tvrdí žalobca, za úplné uspokojenie to, že došlo k zastaveniu konania, neuplatnil by si v konaní náhradu trov konania, keďže došlo k opaku, tvrdenie žalobcu nie je opodstatnené.

27. Ďalšou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia ustanovenia § 257 CSP prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (citované z uznesenia Ústavného súdu SR z 8. decembra 2011, sp. zn. II. ÚS 563/2011-14, a prispôsobené novej právnej úprave). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že samotný žalobca v priebehu konania na súde prvej inštancie (ani na odvolacom súde) netvrdil a ani nepreukazoval svoju prípadnú nepriaznivú finančnú situáciu, resp. také osobné a majetkové pomery, ktoré existenciu dôvodu hodného zreteľa odôvodňovali. Pričom ani v priebehu konania na súde prvej inštancie nežiadal pri rozhodovaní o náhrade trov konania postupovať podľa § 257 CSP.

28. Ani s poukazom žalobcu na uznesenia NS SR sp. zn. 4MCdo/2/2008, sp. zn. 2MCdo/17/2009, s ktorými sa odvolací súd oboznámil nemožno mať za to, že v danej veci je dôvodná aplikácia § 257 CSP pokiaľ ide o trovy konania strán, keďže odvolací súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, a žalobcom tvrdené skutočnosti, ktoré považoval za dôvody hodné osobitného uvedené nepreukazujú.

29. Odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že žalobca procesne zavinil zastavenie konania späťvzatím žaloby, a teda aj podľa odvolacieho súdu je žalovaný plne úspešnou stranou v spore.

Zároveň po zohľadnení uvedených východísk ako aj záverov v odseku 16 až 28 dospel k záveru, že postup podľa § 257 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v prejednávacom spore nie je dôvodný, preto napadnutý II. výrok ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

30. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne).

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, keďže nezistil odôvodnenosť postupu podľa § 257 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

32. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).